

ПЕРШАЯ КНИГА МАСЕЯВА: БЫЦЦЕ

1 На пачатку стварыў Бог нябёсы й зямлю. 2 А зямля была бяз хормы а пустая, і цемнь была над бяздоньням; і Дух Божы лунаў над відам водаў.

3 І сказаў Бог: „Станься святліня”. І сталася святліня. 4 І бачыў Бог тую святліню, што добра, і адлучыў Бог тую святліню ад тае цемні. 5 І назваў Бог святліню днём, а цемнь назваў ночай. І быў вечар, і была раніца: дзень адзін.

6 І сказаў Бог: „Станься прасцяг сярод водаў і дзялі воды ад водаў”. 7 І ўчыніў Бог прасцяг, і адлучыў воды, што пад прасцягам, ад водаў, што над прасцягам. І сталася так. 8 І назваў Бог прасцяг нябёсамі. І быў вечар, і была раніца: дзень другі.

9 І сказаў Бог: „Няхай зьбяруцца воды з пад нябёсаў у вадно месца, і няхай зьвіцца сушазем”. І сталася так. 10 І назваў Бог сушазем зямлёю, а збор водаў назваў морамі. І бачыў Бог, што добра. 11 І сказаў Бог: „Няхай выдасць зямля траву, зяленіва сеючае семя, пладовае дзерва, што даець плод падле роду свайго, у котрым семя ягонае ў ім на зямлі”. І сталася так. 12 І выдала зямля траву, зяленіва, семя сеючае падле роду свайго, і дзерва, што даець плод, у котрым семя яго падле роду яго. І бачыў Бог, што добра. 13 І быў вечар, і была раніца: дзень трэйці.

14 І сказаў Бог: „Станьцесьа светлы на прасцязе нябёс, дзея адзеньня дня ад ночы, і будуць на знакі а на поры а на дні а на гады. 15 І будуць яны светламі на прасцязе нябёс сьвяціць на зямлі.”

І сталася так. 16 І ўчыніў Бог тры два светлы вялікія: светла вялікае, радзіць дзень, і светла малое, радзіць ноч, і гвезды. 17 І пастанавіў іх Бог на прасцязе нябёс, сьвяціць на зямлю, 18 І радзіць дзень і ноч, і адлучаць святліню ад цемні. І бачыў Бог, што добра. 19 І быў вечар, і была раніца: дзень чацьверты.

20 І сказаў Бог: „Няхай выдадуць воды паўзуны, істу дыхаючую; і птуства няхай лётае над зямлёю скрозь прасцяг нябёс.”

21 І стварыў Бог дзіўны вялікія і ўсялякую поўзаючую істу дыхаючую, котрыя выдалі воды, падле роду іх, і ўсялякае птуства крылатае падле роду ягонага. І бачыў Бог, што добра. 22 І дабраславіў іх Бог, кажучы: „Пладзіцесьа а множчесьа а напаўняйце воды ў морах, і птуства няхай множыцца на зямлі”. 23 І быў вечар, і была раніца: дзень пяты.

24 І сказаў Бог: „Няхай выдасць зямля дыхаючую істу падле роду ейнага, статак а паўзуны а жывёлу земную падле роду ейнага. І сталася так. 25 І ўчыніў Бог жывёлу земную падле роду ейнага, і статак падле роду ягонага, і ўсякага паўзуна зямлі падле роду ягонага. І бачыў Бог, што добра.

26 І сказаў Бог: „Учыніма чалавека на абраз наш, падле падобнасьці нашае; і няхай пануе над рыбаю морскай, і птушкаю нябёснай, і статкам, і ўсёй зямлёю, і ўсякім паўзуном, што поўзае па зямлі”. 27 І стварыў Бог чалавека на абраз Свой, на абраз Божы стварыў яго; мужчыну й жонку стварыў іх.

28 І дабраславіў іх Бог, і сказаў ім: „Пладзіцеся а множчася а на паўняйце зямлю, і паддайце яе сабе, і пануйце над рыбаю морскай, і птушкаю нябёснай, і ўсялякім жывучым, што поўзае па зямлі”.

29 І сказаў Бог: „Вось, Я даў вам усялякую траву, што выдаець ізь сябе насенне, якая ё на відзе ўсяе зямлі, і ўсялякае дзерва, у котрым ё плод дзерва, што сее насенне; гэта будзе вам на емя. 30 А ўсёй жывёле зямнай, і ўсёй птушцы нябёснай, і ўсяму, што поўзае па зямлі, у котрым дыхаьне жывое, даў Я ўсе зяленіва траўнае на жыр”. І сталася так.

31 І бачыў Бог усе, што ўчыніў, і воля, добра вельмі ё. І быў вечар, і была раніца: дзень шосты.

2 І дакончаны нябёсы й зямля і ўсе войска іх. 2 І дакончыў Бог сёмага дня дзела Свае, каторае Ён чыніў, і перастаў тварыць сёмага дня ўсе дзела свае, каторае ўчыніў. 3 І дабраславіў Бог сёмы дзень, і пасьвятіў яго; бо ў гэты перастаў тварыць усе дзела Свае, каторае тварыў Бог, каб чыніць.

4 Вось паходжаньне нябёсаў і зямлі, у стварэньню іх, у дзень, у котрым учыніў СПАДАР Бог зямлю й нябёсы, 5 І ўсялякія палывыя кусты, уперад чымся яны расьлі, і ўсялякую палывую траву, каторая дагэндуль не расла; бо СПАДАР Бог не пасылаў дажджу на зямлю, і ня было чалавека рабіць зямлю. 6 І пара падыймалася ізь зямлі, і навадняяла ўвесь від зямлі. 7 І ўхармаваў СПАДАР Бог чалавека з пылу зямлі, і ўдыхнуў у ноздры ягоныя дых жыцьця, і стаў чалавек душою жывою.

8 І насадзіў СПАДАР Бог сад ув Эдэме, на ўсходзе, і памясьціў там чалавека, каторага ўхармаваў. 9 І вырасьціў СПАДАР Бог ізь зямлі ўсялякае дзерва, прынаднае на пагляд і добрае на емя, і дзерва жьць-

ця сярод тога саду, і дзерва веданья добра й ліха.

10 І рака выходзіла з Эдэму дзеля навадненьня саду; і стуль падзялілася, і былі чатыры галоўныя рэкі. 11 І імя аднае Фісон: яна абцякае ўсю зямлю Гавіла, тую, ідзе золата; 12 І золата тае зямлі добрае; там ёсьць бдалях і камень анікс. 13 І імя другое ракі Гігон: яна абцякае ўсю зямлю Куш. 14 Імя трэйцяе ракі Гідэкэль: яна цячэць перад Асыраю. І чацьвертая рака Еўфрат.

15 І ўзяў СПАДАР Бог чалавека, і асяліў яго ў садзе Эдэмскім, урабляць і сьцерагчы яго. 16 І расказаў СПАДАР Бог чалавеку, кажучы: „3 кажнага дзерва ў садзе ты будзеш свабодна есьці; 17 Але зь дзерва веданья добра й ліха ня еж ізь яго; бо ў дзень, у котрым ты зьясі зь яго, сьмерцю памрэш”.

18 І сказаў СПАДАР Бог: „Ня добра быць чалавеку адзіотнаму; ствару яму памачніка, яму адказуючага”. 19 І ўхармаваў СПАДАР Бог ізь зямлі ўсю жывёлу палывую і ўсе птуства нябёснае, і прывёў да чалавека, каб бачыць, як ён назавець іх, і ўсе як назавець чалавек кажную дыхаючую істу, так і было імя ёй. 20 І назваў чалавек імёны ўсяму статку і птуству нябёснаму, і ўсім зьвяром палывым; але чалавеку не знайшлося памачніка, яму адказуючага.

21 І спусьціў Бог на чалавека цьварды сон, і ён заснуў, і ўзяў адну ізь скабаў ягоных, і закрыў тое месца цэлам замест яе. 22 І пабудаваў СПАДАР Бог тую скабу, каторую выняў з чалавека, у жонку, і прывёў яе да чалавека. 23 І сказаў чалавек: „Во, гэтым разам косць ізь косцяў маіх і цела зь цела майго. Затым будзе яна звацца жонкаю, бо з мужа ўзята гэту”.

24 Затым пакіне чалавек айца свайго й маці сваю, і прылігне да

жонкі свае, — і будуць целама адным.

25 I былі абое голыя, чалавек і жонка ягоная, і не сароміліся.

3 Гад быў найхітэйшы з усіх зьвяроў палявых, каторыя ўчыніў СПАДАР Бог. I сказаў жонцы: „Ці запраўды сказаў Бог: „Ня ежча ні зь якога дзерва із саду?“” 2 I сказала жонка гаду: „Садавіну зь дзерваў садовых ямо. 3 Але праз садавіну дзерва, што пасярод саду, сказаў Бог: „Ня ежча зь яго і не датыкайцеся да яго, каб вам не памерці“”.

4 I сказаў гад жонцы: „Не, не памрыце сьмерцю; 5 бо ведае Бог, што ў дзене, у каторым вы зь яго есьці будзеце, і адчыняцца вочы вашыя, і будзеце, як Багове, што ведаюць дабро й ліха”. 6 I бачыла жонка, што дзерва добрае да ежы, і што яно прынаднае ачом, і пажаданае тое дзерва дзеля веды; і ўзяла садавіну зь яго а ела; і дала таксама мужу свайму зь ёю, і ён еў.

7 I адчыніліся вочы ў іх абаіх, і пазнал, што былі голыя; і сплялі фіговае лісьцё, і зрабілі сабе папярэзкі.

8 I пачулі голас СПАДАРА Бога, што хадзіў у садзе зь ветрам дзянным; і схваўся чалавек і жонка ягоная ад віду СПАДАРА Бога памеж дзярэў садовага.

9 I гукнуў СПАДАР Бог чалавека, і сказаў яму: „Ідзе ты?“ 10 I сказаў: „Голас Твой пачуў я ў садзе, і зьякаўся, бо я голы, і схваўся”.

11 I сказаў: „Хто ж табе сказаў, што ты голы? ці ня з гэнага дзерва, з каторага Я загадаў табе есьці, ты еў?“ 12 I сказаў чалавек: „Жонка, каторую Ты імне даў, яна дала імне зь дзерва, і я паспытаўся”.

13 I сказаў СПАДАР Бог жонцы: „Што ж ты ўчыніла?“ Жонка сказала: „Гад спадмануў мяне, і я паспыталася”.

14 I сказаў СПАДАР Бог гаду: „За тое, што ты ўчыніў гэта, пракляты ты над усю жывёлу і над усі зьвяры палявыя; на бруху сваім ты будзеш хадзіць, і пыл жэрці будзеш усі дні жыцьця свайго. 15 I непрыязьнства палажу меж цябе і меж жонкі, і меж семени твайго й семени ейнага; яно будзе мяжджуліць цябе ў галаву, а ты будзеш жыгальць яго ў пяту”.

16 Жонцы сказаў: „Памнажаючы памножу смутак твой і цяжарнасьць тваю; у смутку будзеш радзіць дзеці; і да мужа твайго пацяга твая, і ён будзе панаваць над табою”.

17 Адаму ж сказаў: „За тое, што ты паслухаў голасу жонкі свае і еў з тога дзерва, з каторага Я загадаў табе, кажучы: „Ня еж із яго“, праклята зямля з твае прычыны, і з смуткам будзеш жывіцца з яе ўсі дні жыцьця свайго. 18 Церне а асот будзе расьці табе; і будзеш жывіцца палявою травою. 19 У поце віду свайго будзеш есьці хлеб, пакуль ня зьвернешся да зямлі, бо зь яе ты ўзяты; бо пыл ты і ў пыл зьвернешся”.

20 I назваў Адам імя жонкі свае: Ева, бо яна была маці ўсіх жывучых.

21 I зрабіў СПАДАР Бог Адаму й жонцы ягоная адзежу скураную, і адзеў іх.

22 I сказаў СПАДАР Бог: „Вось, людзіна сталася як адзін із Нас, каб ведаць дабро й ліха; і цяпер як бы ня выцягнуў ён рукі свае. і ня ўзяў таксама зь дзерва жыцьця, і ня еў, і не пачаў жыць вечна”. 23 I выслаў яго СПАДАР Бог із саду Эдэмскага, рабіць зямлю, з каторае ён узяты. 24 Дык выгнаў чалавека. I асяліў на ўсход ад саду Эдэмскага херуваў зь мячом поламенным абаротным, сьцерагчы дарогу дзерва жыцьця.

GREATLITVAN (BIELARUS) HOLY BIBLE
(revised)

Byelorussian
1973, Bible,
Gitlin & Stanke-
vich vrsn.
F.S, G.L.S.A.S.
in US, Inc. USA
42275

Published by
FRANCIS SKORYNA GREATLITVAN (BIELARUS) SOCIETY of ARTS
and SCIENCES in the U. S., INC.

Printed in United States of America